

Чабаненко Т.В.

здобувач

(Національний юридичний
університет імені Ярослава Мудрого)

УДК 343.8

СУЧАСНИЙ СТАН ОРГАНІЗАЦІЇ ВЗАЄМОДІЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ІНСПЕКЦІЇ ІЗ СЕКТОРОМ КРИМІНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ КОНТРОЛЮ ЗА ПОВЕДІНКОЮ ОСІБ, ЗВІЛЬНЕНИХ ВІД ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ З ВИПРОБУВАННЯМ

Розглянуто актуальну проблему – комплексне дослідження організаційних засад взаємодії кримінально-виконавчої інспекції із сектором кримінальної поліції з питань розшуку засуджених, звільнених від відбування покарання з випробуванням. Проаналізовано конкретні її форми, а також розглянуто проблемні питання, які присутні при проведенні інспекцією першочергових розшукових заходів місцезнаходження засудженого.

Ключові слова: кримінально-виконавча інспекція, сектор кримінальної поліції, взаємодія, розшук.

Постановка проблеми. Протягом часу перебування на обліку в кримінально-виконавчій інспекції засудженої особи, звільненої від відбування покарання з випробуванням, може виникати ситуація, коли її місцезнаходження невідоме. В такому разі інспекція організовує початковий розшук, за результатами якого надсилає матеріали до органів Національної поліції для оголошення розшуку таких осіб. Від подальшого розшуку засудженої особи працівниками сектора кримінальної поліції залежить, чи буде за особою здійснюватися контроль з боку інспекції чи вона його уникне.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Вивченням інституту звільнення від відбування покарання з випробуванням та здійсненням контролю за поведінкою цієї категорії засуджених займалися такі науковці, як І.Г. Богатирьов, О.І. Богатирьова, І.І. Журова, О.М. Звенигородський, А.В. Іванов, А.О. Клевцов, О.О. Книженко, В.А. Ломако, Є.С. Назимко, Є.О. Письменський. Деяка частина цих досліджень стосується розгляду звільнення від відбування покарання з випробуванням як кримінально-правового інституту, що передбачений розділом XII Загальної частини КК України.

До питання взаємодії органів та установ ДКВС України з державними і публічними інституціями у сфері виконання кримінальних покарань зверталася велика кількість науковців, зокрема Р.В. Алієв, Є.Ю. Бараш, О.І. Богатирьова, І.Г. Богатирьов, А.О. Галай, О.О. Гоманюк, С.К. Гречанюк, О.В. Гулак, Р.М. Гура, О.М. Звенигородський, С.В. Зливко, О.О. Книженко,

О.Г. Колб, І.М. Микитась, Д.Г. Мулявка, А.Г. Нещадим, Є.Ю. Соболев, А.Х. Степанюк, О.В. Ткачова, С.І. Халимон, В.Д. Шкадюк, Д.В. Ягунов, І.С. Яковець, М.М. Яшин.

Найбільш наближеними до вивчення проблем взаємодії кримінально-виконавчої інспекції з органами поліції при здійсненні контролю за поведінкою осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням, є дослідження таких вчених: О.І. Богатирьової, І.Г. Богатирьова, С.К. Гречанюка, О.М. Звенигородського, А.Г. Нещадима та С.І. Халимона.

Переважає більшість науковців обмежуються констатацією взаємодії кримінально-виконавчої інспекції з органами поліції з приводу проведення кримінально-виконавчою інспекцією першочергових розшукових заходів засуджених, місце знаходження яких невідоме, та надсиланням матеріалів до відповідних органів поліції для оголошення розшуку таких засуджених.

Метою даної статті є дослідження проблем та особливостей взаємодії кримінально-виконавчої інспекції і сектора кримінальної поліції з приводу розшуку засуджених, звільнених від відбування покарання з випробуванням, аналіз конкретних її форм.

Виклад основного матеріалу. У разі неприбуття звільненого з місць позбавлення волі до обраного місця проживання або у разі залишення засудженою особою місця постійного проживання чи коли місце знаходження звільнених осіб невідомо, працівник кримінально-виконавчої інспекції (далі – КВІ) за місцем їх обліку (на територію обслуговування якого мали прийти) протягом одного місяця проводить початкові розшукові заходи [1, с. 320-321].

Формування намірів ухилитися від здійснення контролю з боку КВІ виникає у засудженої особи як після винесення вироку, так і під час його виконання. Одним із факторів, який впливає на їх формування, є те, що вона залишається на свободі та не зазнає істотних обмежень, пов'язаних з вибором та зміною місця свого проживання.

Звичайно, більш позитивного результату можна досягти при проведенні співробітником інспекції вищезазначених дій щодо особи, яка вже ознайомлювалася з порядком і умовами звільнення від відбування покарання з випробуванням, з обов'язками, покладеними судом, відповідальністю у разі їх невиконання, так як у результаті співбесіди з нею, відбирання анкети та пояснення можна отримати деяку інформацію про особу (склад сім'ї, контактні мобільні телефони, рід занять, місце проживання, скласти «словесний портрет»).

З професійного досвіду зазначимо, що в результаті проведення початкового розшуку засуджених, місцезнаходження яких невідоме, у 63 % вдається встановити місце перебування засудженої особи і з'ясувати причину неприбуття до КВІ (наприклад, у 2015 році на обліку в Саксаганському РВ КВІ у Дніпропетровській області в середньому перебувало 270 осіб, протягом року було здійснено 27 початкових розшукових заходів і тільки стосовно 10 осіб матеріали було передано до органів поліції). Цей показник у різних підрозділах КВІ різний, як високий (майже 100 %), так і нижчий. Його результати, насамперед, залежать від «людського фактора», своєчасно розпочатих заходів, направлення запитів у межах району чи певного регіону, області (так зване територіальне охоплення проведених заходів), своєчасне надходження

відповідей на запити.

Згідно з проведеним анкетуванням практичних працівників кримінально-виконавчої інспекції, яке відбувалося на базі Білоцерківського училища професійної підготовки персоналу ДКВС України, було встановлено, що за результатами проведення першочергових розшукових заходів працівниками КВІ вдається самостійно встановити місце знаходження засуджених у 100 % випадків – так вважають 14 працівників тобто 9 % респондентів, 75 % – 51 працівник (34,1 %), 50 % – 55 працівників (36,4 %), 25 % – 20 працівників (13,7 %), 10 працівників утрималося від відповіді (6,8 %).

Проведення розшукових заходів – інтелектуально складний вид діяльності, часом дуже схожий на розшукову діяльність органів поліції. Доцільність проведення першочергових розшукових заходів інспекцією сприяє зменшенню вантаження на співробітників сектора кримінальної поліції і, відповідно, більш відповідальному підходу до здійснення розшукової діяльності. Ми переконані в тому, що проведення цих заходів виступає в ролі своєрідного фільтра і від їх результату (та своєчасного направлення документів до органів поліції для оголошення в розшук) залежить подальша співпраця з органами поліції в напрямку розшуку засудженої особи.

Відправною точкою, з якої починається взаємодія інспекції з органами Національної поліції, є передача подання, копії вироку суду та матеріалів початкових розшукових заходів із супроводжувальним листом до органів поліції для здійснення подальшого розшуку засудженої особи, якщо протягом одного місяця місцезнаходження її не було встановлено. Правовою підставою даного виду взаємодії виступає ч. 2 ст. 163 КВК України, п. 6.5 розділу 4 Інструкції про порядок виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та здійснення контролю щодо осіб, засуджених до таких покарань від 19.12.2003 № 270/1560 (далі – Інструкція) [2].

Іноді під час проведення кримінально-виконавчою інспекцією початкових розшукових заходів до цієї діяльності можуть залучатися і оперуповноважені сектора кримінальної поліції, вони надають допомогу у вигляді консультацій щодо можливого місця перебування чи зв'язків засудженого або проводять конкретні заходи, спрямовані на встановлення місця перебування. Таким чином, цей вид взаємодії починається «раніше», але це результат тісної співпраці між працівниками даних органів на місцях.

Розшуком даної категорії осіб безпосередньо займаються оперативні підрозділи кримінальної поліції. До цієї роботи можуть залучатися інспектори поліції на підставі п. 14.2 Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України, затвердженого наказом МВС від 11 листопада 2010 р. № 550 [3], у цьому разі їх робота полягає в установленні довірливих відносин з громадянами з метою отримання інформації, яка сприяє розшуку злочинців та осіб, що зникли безвісти.

На нашу думку, найбільш поширеними формами взаємодії підрозділів кримінально-виконавчої інспекції з територіальними секторами кримінальної поліції є такі:

1. Обмін інформацією, яка викликає взаємний інтерес (інформаційна взаємодія).

2. Оголошення в розшук засуджених, місце знаходження яких невідоме.

3. Надання через кожні 6 місяців інформації про стан розшуку засудженого територіальним сектором поліції, яка в подальшому долучається до особової справи засудженого.

4. Проведення щомісяця звірок з територіальним сектором поліції щодо кількості засуджених, які ухиляються від відбування покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, та за поданням КВІ підлягають державному розшуку, за результатами якої складаються 3 примірники актів, один з них надається до відділу КВІ управління області разом з підготовленим звітом та по одному примірнику залишаються в територіальному органі поліції та підрозділі КВІ, що їх склали.

5. Проведення координаційних нарад.

Детальніше зупинимося на розгляді деяких з них. Обмін інформацією виступає однією з основних форм взаємодії оперативних підрозділів поліції з кримінально-виконавчою інспекцією, так само як і з установами виконання покарання [4, с. 285]. Наприклад, співробітників кримінальної поліції під час розшуку підозрюваних, обвинувачених, підсудних осіб можуть цікавити відомості про перебування на обліку в інспекції певного засудженого, дні явок на реєстрацію його до інспекції чи день проведення індивідуально-профілактичної роботи, контактні телефони, інформування оперуповноважених про знаходження засудженого у приміщенні інспекції з метою його подальшого затримання. Відповідно до п. 6.8. розділу 4 Інструкції, інформація про особу та копії інших документів, що містяться в особовій справі засудженої особи, яка розшукується, у разі потреби надається працівнику органів Національної поліції.

Протягом десяти з днів з дня отримання матеріалів з кримінально-виконавчої інспекції, оперуповноважені сектора кримінальної поліції заводять розшукову справу. Проведення в рамках розшукової справи негласних пошукових та розвідувальних заходів заборонено, на відміну від оперативно-розшукової справи, діяльність оперуповноважених сектора кримінальної поліції обмежується направленням запитів до установ, організацій, закладів та опитуванням родичів, сусідів та знайомих засудженої особи, установленням її можливого місця перебування і зв'язків за межами місця проживання. Ці заходи є подібними до тих, які проводить співробітник інспекції протягом початкового розшуку засудженого. Підставою для заведення розшукової справи є матеріали початкових розшукових заходів, зібрані працівником кримінальної поліції, з його рапортом та резолюцією начальника відокремленого підрозділу територіального органу Національної поліції або уповноваженої особи. Тобто після накладення візи керівництва і реєстрації у канцелярії територіального відділення поліції матеріалів, що надійшли з кримінально-виконавчої інспекції, оперуповноважений сектора кримінальної поліції протягом 10-ти днів здійснює перевірку наявності підстав для проведення розшукової діяльності (направляє запити, опитує родичів засудженого), і за її результатами заводить розшукову справу на засудженого. Якщо вдалося встановити місце знаходження засудженого протягом вказаного строку, в такому випадку працівники поліції повідомляють про це інспекцію

та направляють відповідну інформацію. Тобто в даному випадку працівники органів поліції знаходять засудженого без заведення розшукової справи.

Вкрай важливо роз'яснити, що між розшуковою та оперативно-розшуковою справами є велика різниця. На жаль, доволі часто зустрічається позиція як науковців, так і практиків про їх тотожність. Наприклад, С.І. Халимон зазначає, що стосовно осіб, які ухиляються від відбування покарань, приводом і підставою проведення оперативно-розшукових заходів буде інформація, направлена начальником КВІ про засудженого, який ухиляється від відбування покарання [5, с. 173].

Причиною цьому, на нашу думку, слугує неправильне трактування п. 1 ч. 1 ст. 6 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [6], відповідно до якого на осіб, які ухиляються від відбування кримінального покарання, заводиться оперативно-розшукова справа. У науково-практичних коментарях Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» до осіб, що ухиляються від відбування кримінального покарання відносять засуджених, які втекли з установ виконання покарань, слідчих ізоляторів; осіб, які ухилилися від адміністративного нагляду, та ін. [7, с. 98]. А також засуджених, вирок яких вступив у законну силу і які втекли з місць позбавлення волі або з-під варти тощо [8, с. 46]. О.М. Бандурка при розгляді підстав для проведення оперативно-розшукової діяльності зазначає, що оперативно-розшукові заходи проводяться за наявності підстав, таких як: постанови слідчого, прокурора чи рішення суду, звернення адміністрації установ відбування покарання, орієнтировок інших правоохоронних органів щодо осіб, які переховуються від органів розслідування або ухиляються від відбування кримінального покарання за вчинення тяжких та особливо тяжких злочинів проти держави, прав і свобод людини, обвинувачених та підсудних, які ухиляються від слідства та суду, засуджених, які втекли з установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, осіб, які ухиляються від адміністративного нагляду, та інше [9, с. 259]. На підставі вищезазначеного можна зробити висновок, що така категорія засуджених, як особи, що звільнені від відбування покарання з випробуванням, не підпадають під дію Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Відповідно до п. 6.12. розділу 4 Інструкції, в особовій справі засудженого, яка перебуває в розшуку, мають бути: копія постанови про оголошення розшуку із зазначенням номера розшукової справи та довідки про стан розшуку засудженої особи через кожні шість місяців. Тобто дане положення виступає підставою для надання співробітниками сектора кримінальної поліції кожні 6 місяців інформації про вжитті ними заходи, що спрямовані на встановлення місця знаходження засудженого, оголошеного у розшук органами поліції.

І.Г. Богатирьов, О.М. Джужа, М.П. Ільтяй, досліджуючи питання взаємодії оперативних підрозділів установ виконання покарання і органів внутрішніх справ, зазначають, що використання будь-якої форми взаємодії повинно закінчуватися підведенням підсумків спільної діяльності, якщо такі заходи не відбуваються, це зменшує результативність обміну інформацією [10, с. 79]. На жаль, особистий практичний досвід роботи у кримінально-виконавчій інспекції показує, що на практиці такі заходи проводяться вкрай рідко через «зайнятість» оперуповноважених. Проведення нарад є доцільним

з таких причин: по-перше, під час проведення спільних нарад обговорюються загальні для усіх учасників питання, що сприяє більшому ознайомленню учасників з наявними проблемами, учасники під час обговорення питань можуть надавати певні пропозиції, ідеї; по-друге, за її результатами приймаються певні рішення або, як правило, координуються взаємні дії щодо розшуку засуджених. Відповідно, така діяльність сприяє більш тісній співпраці кримінально-виконавчої інспекції із сектором кримінальної поліції.

На ефективність взаємодії кримінально-виконавчої інспекції із сектором кримінальної поліції, на нашу думку, впливає кількість засуджених, оголошених у розшук органами поліції за поданням інспекції, та безпосередньо встановлення місця їхнього знаходження. Для отримання найбільш об'єктивної картини про стан організації розшуку засуджених необхідно звернутися до аналізу статистичних показників. Наприклад, протягом 2009 року в територіальних підрозділах кримінально-виконавчої інспекції ДПтС України в розшук оголошено 912 засуджених до покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, 2010 року – 960 [11], 2011 року – 1050 [12], 2012 року – 1414 [13], 2013 року – 2741 [14], 2014 – 1442 [15]. Кількість осіб, які оголошені в розшук, у відсотках відносно до кількості осіб, які перебувають на обліках КВІ, є досить незначною, вона коливається від 1 до 1,5 %. Однак не можна допустити навіть того, що така досить невелика кількість осіб, які скоїли злочини, намагаються уникнути відповідальності за вчинене та ухиляються від здійснення контролю за їх поведінкою з боку кримінально-виконавчої інспекції. Занепокоєння викликає ситуація, коли засуджені тривалий час (понад один рік) перебувають у розшуку, тобто залишаються не розшуканими з минулих років. На жаль, на практиці трапляються випадки, коли після заведення розшукової справи в подальшому ніякі заходи не проводяться на встановлення дійсного місця знаходження засудженого і засуджений тривалий час перебуває у розшуку в органах поліції та на обліку в кримінально-виконавчій інспекції. На сьогодні кримінально-виконавча інспекція не має правових механізмів впливу на співробітників сектора кримінальної поліції у разі знаходження засудженої особи тривалий час у розшуку.

Більше того, засуджена особа, оголошена в розшук, схильна до скоєння повторних злочинів та адміністративних правопорушень, може продовжувати займатися злочинною діяльністю (це одна з причин, чому вони змінюють місце проживання і не повідомляють про це інспекцію в триденний термін до або після їх зміни). Ефективність швидкого та своєчасного розшуку засуджених осіб є очевидною, бо, з одного боку, позбавляє засудженого можливості скоювати інші злочини, а з іншого – є попередженням для осіб, які намагаються скоїти злочини [16, с. 53]. Від роботи працівників сектора кримінальної поліції залежить чи буде за особою здійснюватися контроль з боку інспекції, чи вона його уникне, і тоді принцип невідворотності відповідальності не буде діяти. Ухилення від відбування покарань, не пов'язаних із позбавленням волі, тягне за собою порушення одного із основних принципів кримінального права – невідворотності кримінальної відповідальності. Л. В. Багрій-Шахматов пише про те, що порушення принципу невідворотності, непослідовність його реалізації істотно знижують авторитет і силу кримінального закону, негативно познача-

ються на усій системі боротьби зі злочинністю [17, с. 23].

Розшук засуджених осіб, що перебувають на обліку в інспекції, не є пріоритетним напрямком у розшуковій діяльності органів поліції, у зв'язку з цим хотілося б наголосити на зміні акцентів у вимогах вищого керівництва в роботі секторів кримінальної поліції, оскільки суспільна небезпечність осіб, які ухиляються від здійснення контролю інспекції за їх поведінкою протягом іспитового строку, не є нижчою від обвинувачених та підсудних, які переховуються від органів досудового розслідування та суду. З цією метою пропонуємо, у перспективі, врахувати дану пропозицію при розробці загальнодержавних та регіональних програм, планування спільних дій між учасниками взаємодії.

Висновки. Отже, у взаємодії з органами поліції щодо розшуку засуджених, місце перебування яких невідоме, пропонуємо налагодити співпрацю між оперуповноваженими сектора кримінальної поліції і співробітниками інспекції шляхом проведення координаційних нарад та посилення контролю за проведенням цієї розшукової діяльності органами поліції. А також пропонуємо спрямувати роботу оперативних підрозділів органів поліції на розшук засуджених, що перебувають на обліку в інспекції.

Бібліографічні посилання

1. Проблеми кримінально-виконавчого права : навч. посіб. / О. Г. Кальман, С. С. Мірошніченко, О. М. Подільчак та ін. ; за ред. О. Г. Кальман. – Чернігів : Десна, 2012.
2. Інструкція про порядок виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та здійснення контролю щодо осіб, засуджених до таких покарань: наказ Державного департаменту України з питань виконання покарань, Міністерства внутрішніх справ України від 19.12.2003 № 270/1560 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0016-04>
3. Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України : наказ Міністерства внутрішніх справ від 11.11.2010 № 550 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1219-10>
4. Кубарев И. В. Взаимный обмен информацией оперативных подразделений ОВД и ГПТС Украины / И. В. Кубарев, Ю. П. Тимошенко // Кримінально-виконавча політика України та Європейського Союзу: розвиток та інтеграція : зб. матеріалів Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 27 лист. 2015 р.). – К. : Ін-т крим.-викон. служби, 2015. – С. 284–286.
5. Халимон С.І. Актуальні проблеми розшуку осіб, які перебувають на обліку кримінально-виконавчої інспекції і ухиляються від відбування покарань / С.І. Халимон // Вісник Запорізького нац. ун-ту. – 2010. – № 3. – С. 171–174.
6. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 № 2135-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2135-12>
7. Науково-практичний коментар Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» : станом на 1 лют. 2002 р. / І.В. Сервецький; ред. Я.Ю. Кондратьєв. – 2-ге вид. – К. : Нац. акад. внутр. справ України, 2002.
8. Ківалов С.В. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» : наук.-практ. коментар. / С.В. Ківалов, В.Д. Берназ, А.М. Притула ; за заг. ред. С.В. Ківалова. – Одеса : Фенікс, 2013.
9. Бандурка. О.М. Теорія і практика оперативно-розшукової діяльності : монографія / О.М. Бандурка. – Х. : Золота миля, 2012.
10. Богатирьов І. Г. Оперативно-розшукова діяльність в установах виконання покарань : монографія / І. Г. Богатирьов, О. М. Джу́жа, М. П. Ільтьй. – Д. : ДУВС, 2009.

11. Огляд результатів діяльності КВІ за 2010 рік // Вказівка заступника УДПтС України у Дніпропетровській області за №15/27-1405 від 18.03.2011 року.
12. Огляд результатів діяльності КВІ за 2011 рік // Вказівка заступника Голови ДПтС України від 22 лютого 2012 року за вих. № 6/1-984/Дк.
13. Огляд результатів діяльності КВІ за 2012 рік // Вказівка заступника УДПтС України у Дніпропетровській області від 22.02.2013 за вих. № 15/27-1363/Е.
14. Огляд результатів діяльності КВІ за 2013 рік // Вказівка начальника відділу КВІ ДПтС України у Дніпропетровській області від 17 березня 2014 року за вих. № 15/27-22/Е.
15. Огляд результатів діяльності КВІ за 2014 рік // Вказівка начальника відділу КВІ ДПтС України у Дніпропетровській області від 31.01.2015 року за вих. № 15/27-22/Е.
16. Муравйов К. В. Поняття і сутність розшуку осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання / К. В. Муравйов // Проблеми пенітенціарної теорії і практики : щоріч. бюл. Київ. ін-ту внутр. справ. / голов. ред. В. М. Синьов. – К., 2003. – Вип. 8. – С. 51–55 .
17. Багрий-Шахматов Л.В. Социально-правовые проблемы уголовной ответственности и формы ее реализации. Общая часть : курс лекций / Л.В. Багрий-Шахматов. – Одесса : АО БАХВА, 1998.

Чабаненко Т.В. Современное состояние организации взаимодействия уголовно-исполнительной инспекции с сектором уголовной полиции при осуществлении контроля за поведением лиц, освобожденных от отбывания наказания с испытанием. Рассмотрена актуальная проблема – комплексное исследование организационных основ взаимодействия уголовно-исполнительной инспекции с сектором уголовной полиции по вопросам розыска осужденных, освобожденных от отбывания наказания с испытанием. Проанализированы конкретные ее формы, а также рассмотрены проблемные вопросы, которые присутствуют при проведении инспекцией первоначальных розыскных мероприятий местонахождения осужденного.

Ключевые слова: *уголовно-исполнительная инспекция, сектор уголовной полиции, взаимодействие, розыск.*

Chabanenko T.V. Current state of interaction between the probation service and the criminal police squad while monitoring the behavior of persons placed on probation. In the event that a convicted person, released on probation, leaves his/her place of permanent residence during the probationary period or when his/her whereabouts are unknown, the local probation service officer puts in place, within one month, initial search-and-arrest measures. The implementation of those measures acts as a certain filter, and the further cooperation with the police regarding the search for the convicted person depends on their results.

The widely accepted forms of interaction between the probation service units and the local criminal police squads are: mutual interest information exchange; putting on a wanted list convicted persons whose whereabouts are unknown; providing information, on a 6-monthly basis, about the seek-and-arrest status of the convict wanted by the police; conducting monthly checks on the number of convicts declared wanted by the police; conducting coordination meetings.

One of the issues of interaction between the probation service and the police regarding the search for fugitive probation convicts is the fact that the actual search is usually not started for a long time after bringing a seek-and-arrest case. Nowadays, searching for fugitive probation convicts is not a priority in the investigation activities by the police. In this regard, it would be relevant to underscore the shift in emphasis by the senior police officers regarding the probation-related activities of the criminal police, since the danger posed to the public by persons, who try to evade monitoring their behavior during the probationary period, is not lower than that posed by the accused suspects, who hide from pre-trial criminal prosecution and subsequent trial. We also propose to establish closer cooperation between the criminal police operatives and the probation service staff through conducting coordination meetings and strengthening control over the investigation activities by the police.

Keywords: *probation service, criminal police squad, interaction, search and arrest.*

Надійшла до редакції 13.10.2016